

PREDMETI

Prostor zauzimaju predmeti
a njihove pripadajuće sjene
ukoliko u sobi (nad gradom, u bolnici, na
svijetu) postoji izvor svjetlosti
dižu se spuštaju se
rasprostiru se u svojoj svetosti kroz prostor
završavajući na podu boku zidovima
koristeći ga (kao da bi on bio planinska koliba
a one planinar u bijegu pred gromom, kao da bi
bile bijeg sam)
a da se u njemu ne nastanjuju.

prostor zauzimaju predmeti i tu im nitko
ne može pomoći.
sve što se može osvojiti osvojeno je
njihovom ustrajnom krutošću:
bilo da u sebe primaju vodu (koja, nečasno,
poprima njihov oblik, stavljajući se katkad u sasvim
nezgodan položaj)
ili stoje kao prepreka svjetlu, možda prepreka izvoru
koji ujutro zovem sunce.

uvečer imena se mijenjaju.
vrijeme se spušta s kišom i nosi u sobu Saharu,
iznosi iz nje toplinu i premješta je u vanjski prostor.
ali, što je to izvanjsko prostoru?
što predmet, nečijom tuđom voljom,
nikako ne može zaposjesti? tko je to svjetlo?

na ova pitanja odgovaram prostoru bivanjem:
u njemu ustajem, sjedam i kažem sobo,
najmanja njegova kutijo,
i ja te zauzizam.

tobom se prostirem kao poznata vijest,
ispunjavam ispunjeno.
predmeti miruju. kreću se. dišu.
a ono u čemu se sve to dešava,
gluha dolina nečijih pluća,
svija se i prilagođava njihovom nužnom obliku:
od praznine smo s pravom očekivali više.

predmeti, predmeti, strašni predmeti,
želio bih da vas mogu zaželjeti.
želio bih da vaša želja bude i moja,
da vas sjene i dalje dokazuju,
oslobode se ovisnosti o svijetlu svijetu i predaju
prostoru svoju tamnu lakoću.
predmeti, predmeti, sirovi predmeti; more ste,
soba ste, šuma ste? što su granice, tko su granice
i što je između?

KUPOLE

Nad gradom pupaju kupole. polovine tamnog
savršenog, tog brzog praznog
odozdo ukliještene u obzor. ipak se, za ljekovitih
zimskih noći, čini da stižu odozgo, da su,
posljedice davno zaboravljenih oblih prijestupa,
odnekud teško obješene.

razvrstavati se mogu raznoliko. one koje se s večeri
rastvaraju da u sebe prime bezimene i ledene zvijezde,
one koje kiše zelene, pretvarajući ih u lebdeću livadu,
one koje su krošnje s kojih je nečija ruka pobrala jabuke,
zatim ljušture, padobrani, pokrov za kakve stišane kosti.

kišni štropot ih čini šumnim. u toj se opni razvija
složena mliječna glazba, širi se, i rasprostire poznatim
prostorom kao korijenje mutnim podzemljem, onim
što se ne nazire. jaja su u toploj utrobi grada. neka
neoezičena misao koja čeka čas da se nagne, uklize u tu
jušnu lokvu, u postojanje.

kupole, općenito, čekaju. mirujući ispod promjenjivosti ne dišu,
ne viču, ne mašu stanovništvu. i to je mrtvo iščekivanje,
njihova konačna polovičnost, odbijanje da se bilo što desi
razlog praznine u lijevama neba. iako svake godine spremni,
objema rukama primamo travanj, te su čudne čahure neumoljive:
nad našim gradovima ništa ne cvate.

PRIJE PREDMETA

Prije predmeta bile su ptice.
putovanje od jednog do drugog
kraja prirode, velikog punog
koje se sprema preletiti, razaslati
glasnike preko vidljivih rubova.

prije predmeta bile su njihove
leteće kuće, košare,
prvo iskustvo šumskog poretka.
neboderi povezani s jednim i s drugim
svijetom: iz sjene u sjenu i preko
sjene u neko očito ništa, smjelo

mjerilo ničije stvarnosti. u ptici,
(predmetu prije predmeta, ustima
prepunim perja)
njegovoj prozirnoj kući, njegovu
zračnom kavezu stanuje riječ
i ako nagaziš pticu dovoljno vješto
ona izađe, dolje u bijelo, u glazbu.

ona im zadaje željeni oblik, toliko
očekivanu čvrstu provjerljivost,
ona nas potpuno izdvaja. u njoj glasovi
trpe najduže mrtvo more koje pjeva
bez da se po njemu hoda. prije predmeta
nešto je zauzelo njegovo mjesto—

u čistom, u sebe stisnutom, kao bolnica čistom
bijegu sjedim i svakog čekam, očekujem.

RIS, GUAROVO MLADO MLADO

Ris je životinja. neobičan, višestruk predmet,
čisto kajanje.
zakon brzine i mimikrije, sposobnost da s drugim
predmetima izmjenjuje mjesta (pounutarnjuje
ih, pohranjuje duboko, duboko u svoje kretanje)
moguće razum. vole ga neki montažeri,
posebno Martin Semenčić. negdje posjeduje svoje
brdo – njegovo ime je, kao i on, prijelazno i
dobro se lijepi na potplate. nije ga uobičajeno jesti
ali kad ga se obrne, kad ga se čita od repa postane
ukusna posna hrana, tekuća mliječna livada. kao i ja
ima problema s ljudima Hrvatima katolicima ali rado
opći s ljudima općenito. srećem ga kako prelazi ulicu
kako se šeće po suncu, kako se šepuri; stišćem šake i vičem:
rise! još rosnija rosna životinjo! skoči u svoju krv i
rasplini se!